

PROGRAM SZKOLNY

NA SEZON 1938|39

TEATR POLSKI

HAMLET

William Shakespeare (1564 — 1616), znakomity pisarz angielski epoki Renesansu, tworzył za czasów panowania królowej Elżbiety i króla Jakuba I i przyczynił się do bujnego rozkwitu teatru w tej epoce.

Sztuka dramatyczna Szekspira nie liczyła się z kanonami estetyki klasycznej: jednością miejsca, czasu i akcji i nie przestrzegała czystości rodzajów dramatycznych — łączy się w niej tragizm z groteską, wzniosłość z pospolitością — wywodziła się raczej z ludowego dramatu średniowiecza.

Duch renesansowy przejawia się w bogactwie i różnorodności rodzajów dramatu. Muza szekspirowska obejmuje tragedię (Makbet, Hamlet, Otello, Romeo i Julia, Juliusz Cezar), dramaty historyczne (Król Ryszard III), komedie o pierwiastku tragicznym (Kupiec Wenecki), komedie fantastyczne (Sen nocy letniej) i farsy (Poskromienie Złościcy).

Problematyka dramatów wielkiego pisarza epoki elżbietańskiej nosi piętno Odrodzenia, które postawiło jednostkę w centrum świata i życia i chciało zapewnić jej szczęście.

Nad stosunkiem jednostki do społeczeństwa, zagadnieniem obowiązku, winy i kary często zastanawiał się autor Hamleta, rozwiązywał je jednak nie w duchu sceptycyzmu Montaigne'a, typowego przedstawiciela epoki Renesansu, lecz raczej w duchu ideałów wszechludzkich średniowiecza.

„Hamlet”, najstynniejszy dramat szekspirowski, pomija też to zagadnienie. Bohater dramatu jest narzędziem kary, występuje przeciw triumfującej zbrodni i triumfującemu złu społecznemu. Królewicz duński bierze na siebie obowiązek zabicia stryja-króla, nie tylko, aby dokonać zemsty na zbrodniarzu, ale również, aby nie pozwolić rządzić temu, który był parodią króla, rzezimieszkiem prawa i rządów”. Czyn Hamleta ma cel określony — walki ze złem. A chociaż Hamlet chwieje się pod brzemieniem odpowiedzialności i pesymizmu i ginie od smutnego trafu — jego dalsze wcielenie Fortinbras obejmuje tron duński. Ten rycerz dzielny i szlachetny, mąż opatrnościowy, uosobienie czynu, sprawiedliwości zaprowadzi ład w królestwie duńskim.

Dalszy ciąg na stronie 4-ej

CENA 10 GR.

H A M L E T

WILIAMA SZEKSPIRA

przekład Jarosława Iwaszkiewicza

Klaudjusz, król duński	Gustaw Buszyński	Fortynbras, książę norweski	Jerzy Pichelski
Gertruda, królowa duńska	Leokadia Pancewicz-Leszczyńska	Oficer wojsk norweskich	Henryk Kubalski
Hamlet	Aleksander Węgierko	Stary Aktor	Artur Socha
Poloniusz	Jan Kurnakowicz	Aktor, grający królową	Jan Koecher
Laertes	Jan Kreczmar	Aktor, grający Lucianusa	Aleksander Bardini
Ofelia	Elżbieta Barszczewska	Aktor, grający Prologa	Bronisław Lipski
Horacjo	Stanisław Żeleński	Grabarz pierwszy	Jan Bonecki
Rozenkranc	Jerzy Kaliszewski	Grabarz drugi	Aleksander Bogusiński
Gildenstern	Stefan Michałak	Ksiądz	Jerzy Kordowski
Ozryk	Saturnin Butkiewicz		
	Duch Ojca Hamleta	Tadeusz Kański	
Woltymand	Wacław Izdebski	Dworzanin pierwszy	Mieczysław Nawrocki
Korneliusz	* * *	Dworzanin drugi	Karol Wojciechowski
Marcel, oficer	Stanisław Szpiganowicz	Dworzanin trzeci	Jan Zakrzewski

Bernardo. — Francesco.

Żołnierze. — Damy dworu. — Dworzanie. — Aktorzy.

Mnisi i mniszki. — Straż przyboczna Króla. Orszak Fortynbrasa.

Inscenizacja i reżyseria: ALEKSANDER WĘGIERKO

Dekoracje i kostiumy: WŁADYSŁAW DASZEWSKI

Ilustracja muzyczna: MICHAŁ KONDRACKI

Antrakty: po części I-ej 5 min., po II-ej i III-ej po 10 minut.

WOLSKI 63

Hamlet zbudowany jest jako szereg epizodów, związanych nie logicznym następstwem faktów, ale postacią bohatera i jego przeżyciami. To też wartości wieczyste „Hamleta” nie polegają na zaletach konstrukcji dramatycznej, ale na znakomitym odtworzeniu przeżyć duszy ludzkiej i to nie tylko głównego bohatera, ale wszystkich postaci dramatu.

Ujemna ocena świata „który wyszedł z zawiasów”, bolesne wahanie, czy w takim sensie warto żyć, tragiczne zmagania szlachetnej duszy Hamleta znatały najsilniejszy rezonans w epoce romantycznej. Stąd widziano w „Hamlecie” własne niepokoje. Wszelkie wahanie, sceptycyzm i zwlekanie w działaniu uznawano za „hamletyzm”. Nie zwrócono dostatecznej uwagi na to, że Hamlet jest dzielnym młodzieńcem, włada dobrze bronią, potrafi wyrwać się z rąk szpiegów. Jego rozważania nad złem świata nie są wynikiem wrodzonego pesymizmu, lecz powstały z bolesnego zawodu (małżeństwo matki, triumf zbrodni), doznanego w okresie młodzieńczym, gdy siły duchowe nie są ostatecznie ukształtowane.

Zo zbierow

Rudolfa Gotgliewskiego